

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobkyně: **nezl. R. P.**, zastoupena JUDr. Pavlem Švandrlíkem, advokátem se sídlem Na Lávkách 778, Kostelec nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2011, čj. OAM-55/LE-BE02-K01-R2-2010, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 4. 2013, čj. 78 Az 3/2012 – 79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Pavlu Švandrlíkovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 10. 2011, čj. OAM-55/LE-BE02-K01-R2-2010 nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl rozsudkem ze dne 26. 4. 2013, čj. 78 Az 3/2012 – 79.

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka popřela, že by jediným důvodem její žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace pobytu na území České republiky. Žalovaný ani krajský soud se náležitě nezabývali tím, zda jsou ve stěžovatelčině případe dány důvody pro udělení humanitárního azylu. Stejně tak se nevypořádali ani se skutečností, že zákonná zástupkyně stěžovatelky čelí hrozbě a obavám

ze strany bývalého manžela a v případě jejich návratu na Ukrajinu by byla ohrožena i stěžovatelka. Nucené vycestování stěžovatelky by představovalo porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatelka může realizovat svůj rodinný život pouze v České republice, kde má její rodina prostředky k živobytí. Ve věci nebyly dostatečně posouzeny důvody pro udělení doplňkové ochrany.

[4] Žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

[5] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, www.nssoud.cz, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[6] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila shodné námitky jako v žalobě. S těmito námitkami se krajský soud podrobně vypořádal. Přesvědčivě zdůvodnil, a to i odkazy na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z jakých důvodů nemohla být žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany úspěšná. Nadto, ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou na základě § 104a s. ř. s. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. usnesení o odmítnutí kasační stížnosti jako nepřijatelné nemusí být odůvodněno. Zdejší soud pro úplnost dodává, že se již zabýval i kasačními stížnostmi stěžovatelčiných rodičů; obě stížnosti byly odmítnuty jako nepřijatelné (viz usnesení ze dne 19. 9. 2013, čj. 8 Azs 6/2013 - 57 a čj. 8 Azs 7/2013 - 51).

[7] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[8] Stěžovatelce byl ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) náleží ustanovenému zástupci odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání doplnění kasační stížnosti ve výši 3100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon; celkem tedy 3400 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal ustanovenému advokátu odměnu za úkon právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, jelikož advokát nedoložil, že se porada s klientem uskutečnila. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se jeho odměna za zastupování zvyšuje o tuto daň; částka daně činí 714 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů včetně daně činí 4114 Kč. Tato částka bude

zástupci stěžovatelky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. ledna 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu